

De dödas julotta

Det var en gång en kvinna som bodde i Köksnäset. Hon vaknade mitt i natten på juldagens morgon, såg att väckarklockan stannat och förstod att hon skulle komma försent till julottan. Hon fick på sig kappan, sprang upp mot kyrkan som låg inte långt ifrån hennes stuga, uppe på en höjd. Hon såg att det var folk därinne. Ett blekblått sken strålade ut genom fönstren så att man kunde se de mörka silhuetterna av träden på kyrkogården. Hon skämdes förfärligt och vågade knappt öppna den tunga dörren in i kyrksalen. Därinne var det fullt med folk, men hon ville inte möta deras blickar. Hon stirrade ner i golvet och sjönk ner på en ledig plats längst fram till vänster. Det var då hon kände att det var något som inte var som vanligt. Det var underligt tyst i kyrkan. Och det luktade unket, som av jord eller halvrottnande löv.

Plötsligt kände hon en hand på sin axel. Det var farfar! Hon kände igen honom från det bruna fotografiet över byrån hemma. Det var då det slog henne – hon hade ju aldrig träffat sin farfar! Han var död och begravnen många år innan hon föddes. Och farfar väste åt henne:

– Ge dig iväg härifrån! Du har kommit för tidigt: Det är mitt i natten och du har hamnat i de dödas julotta. Ge dig iväg innan de andra känner lukten av levande kött, annars kommer de att slita dig i stycken. Gå ut härifrån, vad du gör så vänd dig inte om, när du kommer till dörren så slänger du kappan bakom dig och spring!

Kvinnan kunde knapp röra sig av fasa, men hon gick mot dörren. När hon hörde de hasande ljuden bakom sig kunde hon inte låta bli att vända sig om och då såg hon dem. De döda med sina tomma svarta ögonhålor och de grinande käftarna. Hon skrek, kastade sig mot dörren, kastade kappan bakom sig och hörde hur den slets i stycken.

Hemma stängde hon in sig och vågade sig inte ut förrän på eftermiddagen. Då fick hon höra att senare på morgonen när vaktmästaren kom för att ställa i ordning inför den riktiga julottan, så hade han hittat en bit av hennes kappa på var och en av kyrkbänkarna. Det var de döda som hade delat upp den mellan sig. Då förstod hon att ifall hon inte kommit ihåg att kasta kappan bakom sig hade en bit av henne själv legat på var och en av kyrkbänkarna.

212 views